

Orde en Progressie

Ik wil een voorstel doen aan de Surinaamse samenleving en het gaat om hoe men het territorium kan organiseren. Een land heeft orde en progressie nodig. Dit concept komt van de Franse filosoof Auguste Comte met de zin "Liefde als principe, Orde als basis en Progressie als doel". De Braziliaanse vlag staat ook onder het motto van "Orde en Progressie". Tussen de jaren 1875 en 1910, hadden de verschillende Latijns-Amerikaanse landen de slogan van "Orde en Progressie" aangenomen met het voornemen om het territorium te moderniseren met betrekking tot de industrialisatie, civieltechnische infrastructuur en economische ontwikkeling maar hadden als ommissie de verbetering van de levensomstandigheden ten opzichte van bepaalde segmenten van de sociale stratificatie. Maar het idee had ook een andere imperfectie, men bevorderde de stadsontwikkeling en verwaarloosde de plattelandsontwikkeling. M.a.w. er was geen verandering van het levenspeil van de armste groepen op het platteland. Een kenmerk van het voorgaande was dat de arme plattelandsbewoners naar de steden migreerden en de armoede nam toe in de sloppenwijken. Anders gezegd, de Latijns-Amerikaanse ervaring had bewezen dat de sociale ontwikkeling belangrijk was in de economische bloei, wat betreft de toegang tot gezondheidszorg, onderwijs, voedselzekerheid, huisvesting, werk en andere openbare diensten en rechten. Ten opzichte van het voorgaande, is het niet mijn bedoeling om in de Latijns-Amerikaanse geschiedenis te verdiepen.

Mijn "Orde en Progressie" heeft een ander perspectief en het is van nationaal belang en het heeft te maken met een methodologische gids voor het opstellen van de ruimtelijke ordening met betrekking tot het Surinaamse territorium. In de Engelse taal zou ik het beschrijven als "*Surinam Territorial Spatial Planning (STSP)*". Van buitenaf ziet men Suriname als een wonderbaarlijk land van een diversiteit van etnische groepen maar het verwekt ook het dilemma in verband met het volgende: is het een kwestie van alleen maar samen leven in harmonie als natie of is het een kwestie van samenwerken in eenheid als natie. Het is tijd dat

de Surinaamse samenleving haar historische erfenis moet overtreffen wat de “Verdeel en Heers politiek” aangaat en moet reflecteren hoe het land georganiseerd moet worden. Essentieel bij het ordenen van het territorium zijn de actoren zoals: de overheid, de bedrijfsleiders en de universitaire sector van groot belang bij het oplossen van de sociale problemen (huisvesting, werkgelegenheid, voedselzekerheid, scholing en gezondheidszorg) verbonden aan de lokale gemeenschappen. Ook is van relevantie, het creëren van een *Think Tank* in Suriname. M.a.w. een interdisciplinaire groep op universitair niveau die zich bezig houdt met het oplossen van de sociale problemen in het territorium op basis van de verfijning van de cartografie. Bij het detailleren van de cartografie is noodzakelijk het gebruik van het hulpmiddel van “*Geographic Information System (GIS)*”. Kortom, het is een ondersteuningsinstrument (software) voor de processen van planning en territoriale ordening. Maar het komt ook het basisonderwijs ten goede met de finaliteit om studenten te helpen in verband tot hun ontwikkeling van de geo-ruimtelijke denkvaardigheden en om sociale en ecologische thema's te analyseren in hun lokale gemeenschappen. Het is een educatief gereedschap dat in vele landen op de scholen wordt gebruikt en ik denk dat Suriname desgelijks zijn onderwijs moet moderniseren. Natuurlijk, het Geografische Informatiesysteem geldt ook voor de overheidsinstelling betreffende het observeren van de sociale en ecologische problemen in de ruimtelijke ordening.

Uit voorgaande reflectie over het opstellen van een Plan van Territoriale Ordening voor Suriname, tracht ik het te definiëren als: een instrument waarmee de districten, de dorpen, de afgelegen gebieden in het binnenland, de stad Paramaribo, wijken en periferie een ontwerp maken van hun gewenste scenario's en voorgaande proberen te implementeren door middel van een plan van acties. Een Plan van Territoriale Ordening kan drie hoofdlijnen hebben, te weten: de actuele sociale, economische en ecologische realiteit van elke zone van het territorium, de gewenste scenario's voor de lokale gemeenschappen en daarna de implementatie. Maar ik wil toch het Plan van Territoriale Ordening interpreteren als een samenstel van gecoördineerde acties met betrekking tot de

transformatie, de bezetting en het gebruik van geografische ruimtes die gericht zijn op de social-economische ontwikkeling en die vooral de aandacht moeten schenken aan de behoeften, de belangen, de culturele aspecten van de bevolking en de natuurbescherming. Vervolgens, wil ik bijvoegen dat het een overheidsbemoeiing moet zijn die met haar planningsinstrument weerspiegelt een goede administratieve en politieke organisatie van het territorium als natie. De planning wordt aangenomen als een proces van beslissingen door beleidsmakers in overeenstemming met de sociale actoren van de bevolking.

Verder heeft bovenvermelde planning meer analyse nodig wat betreft de morfologische verandering en de loop van gebeurtenissen in het territorium. Hierbij bedoel ik de subsystemen zoals: biotische, economische, sociale, functionele ruimtelijke en administratieve politieke componenten die tot het territoriaal systeem behoren. In het voorgaande zijn betrokken de universitaire sector, de social-economische en politieke actoren ten aanzien van een nauwkeurige vaststelling van de componenten in het territorium. Een bijkomende inspectie van het Plan van Territoriale Ordening zijn de zonale aspecten van de cartografie en ik geef als voorbeelden: de zone van overstromingen (natuurrampen), de zone van toeristische attractie, de zone van creatieve industrieën, de zone van de diversificatie van de agrarische bedrijven (*agribusiness*) en de zone van de culturele en sportactiviteiten.

Desondanks de focus van het Plan van Territoriale Ordening moet gericht zijn op het menselijk kapitaal en het gaat om het bevorderen van betere condities en mogelijkheden in kwestie van het onderwijs, de gezondheidszorg, de werkgelegenheid en de bevrediging van de basisbehoeften. Tevens is de sociale participatie van groot belang en ik kan deze zien als een interventie van de burgers in het nemen van beslissingen over het beheer van de staatsbronnen en acties die invloed hebben op de ontwikkeling van hun gemeenschappen. Maar ook de overheid moet mechanismen scheppen om de sociale participatie te stimuleren wat betreft de sociale dialogen in de gemeentecentra en die geprojecteerd moeten zijn in de zonale cartografie.

In alle opzichten dient het Plan van Territoriale Ordening als een proces van sociale inclusie aangaande de Surinaamse samenleving. Anders geformuleerd, elke Surinamer kan zijn bijdrage leveren bij de constructie van dit plan. Daarom moet het Parlement het Plan van Territoriale Ordening reglementeren en de nadruk leggen op de sociale investeringen ter bevordering van een welvaartsplan voor de bevolking. Ten slotte, wil ik deze analogie naar de toekomst bedenken en het is als volgt: het zaad moet men in vruchtbare bodem strooien om later vruchten te oogsten.

John Harold Biervliet

Socioloog & Professor

Universidad de Antioquia

Medellín, Colombia